

Марио Кроненберг
Те са между нас

Ден първи

Всичко започна съвсем безобидно. Беше чудесен слънчев следобед в Л.А. Майкъл – 35-годишен компютърен специалист, непиещ, непушещ, влюбен в техниката и общо взето малко срамежлив в отношенията си с хората, и по-специално с жените, се разхождаше в парка. Беше в добро настроение – нещо необичайно за него напоследък, тъй като преди няколко месеца се беше разделил с приятелката си и оттогава беше доста тъжен. Вниманието му привлече младо момиче с дълга тъмнокастения коса, което седеше на една пейка и работеше с портативния си компютър. Тя беше толкова хубава, че той направи нещо, на което при нормални обстоятелства едва ли би се осмелил – спря се пред нея и учтиво попита:

– Ще ви преча ли, ако седна до вас?

Тя повдигна глава към него. Въпросително и с известно учудване към него гледаха най-хубавите синьо-зелени очи които някога беше виждал. Тя махна с ръка към пейката и продължи да чете. Той седна и естествено погледна към екрана на компютъра. Тя четеше някаква медицинска статия и то удивително бързо – не повече от 10 секунди на страница. След няколко минути (през които той мълчаливо и се любуваше с периферното си зрение) компютърът очевидно блокира. Това му даде чудесен повод да прояви способностите си.

– Имате ли нужда от помощ? Аз съм компютърен специалист.

Синьо-зелените очи отново го изгледаха учудено и след това се появи очарователна усмивка:

– Нямам нищо против. Само, моля ви, не променяйте нищо – компютъра е на баща ми.

Имаше странен, но чаровен акцент. Майкъл престартира компютъра. Направи му впечатление, че Windows се зарежда доста по-бавно, отколкото би трябвало за машина от този клас.

– Възможно е да имате вирус. Във всеки случай нещо не е в ред – компютъра работи прекалено бавно.

За трети път го изгледаха учудено:

– Доколкото знам, вирусите нападат само органична материя?

– Това е компютърен вирус – програма, която прави бели. Ако нямате нищо против, мога веднага да проверя дали има вирус – аз живея на пет минути оттук.

– Да, защо не.

Вирус нямаше – но имаше една доста странна програма, които автоматично се зареждаше при старта. Майкъл я копира, за да я разгледа по-късно на спокойствие. Изпиха по един плодов коктейл, поговориха си за зодии и за други дреболии. За голяма изненада на Майкъл – страстен меломан, тя се оказа доста ерудирана в областта на рока. Красавицата бе на 19 и се казваше Моника. Баща и бе канадец, професор по астрономия, а майка и французойка. Бе израстнала в Париж, Рим, Лондон. В момента следваше астрономия – като баща си. Неусетно мина около час и тя реши, че е време да си тръгва. Той естествено изяви желание да я изпрати, но тя каза:

– Благодаря, няма нужда – колата ми е на 5 минути път.

Даде му телефона си, благодари и си тръгна. Майкъл моментално седна пред компютъра и започна да изследва програмата, която беше копирал. След 3 часа разбра, че просто няма шанс. Толкова сложна програма още не бе виждал. Най-лошото бе, че според неговия компютър тази програма нямаше никакъв смисъл. Обади се на Боб – най-добрият програмист, когото познаваше. Той работеше в един сериозен изчислителен център, и имаше на разположение суперкомпютри. Изпрати му програмата по електронната поща и му разказа откъде я е копирал.

Ден втори

На другия ден първата му мисъл бе за Моника. Трябваше да я види. Обади и се и бе приятно изненадан – тя го покани да играят тенис. Той предполагаше, че ще я вземе от тях и ще отидат някъде. Но се оказа, че тя има собствен тенис-корт. Къщата им бе на юг от Санта-Моника, и около нея нямаше други. Сградата бе ултрамодерна, с голям плувен басейн и тенис-корт. Щом влязоха в двора, Майкъл машинално отбеляза, че мобилния му телефон няма сигнал. Явно нещо го екранираше. „Още по-добре“ – каза си – „тъкмо никой няма да ме притеснява“ и го изключи. Той бе доста добър тенисист, но срещу Моника нямаше шанс – първия сет го би на нула, а втория му даде една игра, но явно по милост.

– Ти май играеш по турнири – каза той.

– Бих играла с удоволствие, но... баща ми е против... – лицето ѝ помръкна.

За голяма изненада на Майкъл след тениса Моника се съблече чисто гола и скочи в басейна. Майкъл бе тренирал плуване и веднага забеляза, че Моника плува страхотно – тя пореше водата като торпила. Но това го отбеляза подсъзнателно – той бе просто ослепен от красотата на нейното тяло – то беше просто съвършено. Тя преплува 4 дължини, спря пред него и въобще без да се задъха, му каза:

– Специална покана ли чакаш – скачай вътре! Предполагам, че можеш да плуваш.

Той не чака втора покана. След къпането тя му подаде хавлия и го заведе в нейната „музикалната стая“. Набра някъкъв код върху един пулт и се изтегна като котка до него в едно полулегло-полуканapé. Светлината в стаята плавно намаля. Отвсякъде се понесе някаква странна мелодия – невероятна смесица от електронна музика с китайски, гръцки и други неопределими елементи, които за първи път чуваше. Заедно с нея в средата на стаята се появи сияние – страхотен калейдоскоп от цветове и картини. Във въздуха се носеше странна упоиваща миризма. В следващия момент усети, че тя е гола и бавно го съблича. Ръцете и бяха хладни и безкрайно нежни. Тялото и ухаеше на рози и на още нещо неопределимо. Любиха се дълго и страстно – не можеха да се наситят един на друг. След няколко часа той имаше чувството, че се рее на седмото небе. Но когато се огледа, разбра, че наистина плува във въздуха на около половин метър от пода, а тя плуваше до него заедно с възглавницата.

– Моника, сънувам ли или наистина се реем във въздуха?

– Не сънуваш. След любовна игра имам нужда от истинска почивка в безтегловност. Затова включих антигравитационния екран на баща ми. Това е негово изобретение – моля те, на никой не разказвай за него!

Тя натисна едно копче на дистанционното управление което държеше и те плавно се спуснаха долу.

– Искаш ли да се разходим малко и да хапнем някъде – предложи Моника.

– Чудесна идея, скъпа.

Хапнаха в едно малко, но ексклузивно ресторанче на брега на Тихия океан. Слънцето залязваше. Сигурно защото бе с нея, той реши, че това е най-красивия залез над океана който е виждал. Разходиха се край морето. Той просто не искаше този ден да свършва. За първи път от близо година усети, че живее пълноценно. Помоли я да остане с него тази нощ, но тя каза:

– С най-голямо удоволствие, Майк, но тази нощ не мога. Трябва да бъда в обсерваторията. Може би утре вечер...

Той я закара до там и се прибра. Въпреки, че беше уморен, беше прекалено възбуден, за да заспи. С изгрева на слънцето се унесе.

Ден трети

Но не можа да спи дълго. Това досадно домашно животно – телефона го събуди. Беше Боб и бе ужасно възбуден.

– Къде ходиш – вчера цял ден те търсих! Веднага идвай тук. Тази програма е нещо фантастично!

След един час Майкъл бе в центъра. С вид на заговорник Боб го заведе в кабинета си, подаде му едни специални очила, спусна щорите и стартира програмата. Щом сложи очилата, Майкъл отначало не можа да повярва на очите си. Нормалното изображение изчезна и вместо него по екрана потекоха странни символи, които от време на време се заменяха от графики и от непонятни картини. На някои от тях се виждаха познати места, но повечето бяха някакви сателити или космически кораби – явно от космоса и приличаха на фантастичен филм.

– Това е нещо като телевизионна програма, Майк – каза Боб – Тя върви денонощно и всеки компютър може да я приеме – с помощта на тази програма. Как точно става това, с какви вълни и на какви честоти все още не мога да разбера. Но за да я гледаш трябва да виждаш в инфрачервения спектър. Между другото направих някои проучвания за бащата на Моника. Дон Киришнер – световноизвестен астроном, професор, по националност канадец, роден в Монреал. Говори 12 езика. Преподавал е в почти всички краища на света – Париж, Лондон, Рим, Мадрид, Стокхолм, Токио, Сидней, Буенос Айрес. Преди два месеца са се преселили тук от Ванкувър. Жена му е биохимик. Знаеш ли кое е странното – този човек е невероятно богат и така и не ми стана ясно откъде е получил тези пари. Той има къщи и имения из цял свят, притежава доста фирми и значителни сметки в доста банки. Интересното е също, че няма никакви сведения за родителите му, както и за родителите на жена му. Освен това и двамата нямат никакви роднини – това не ти ли се струва странно! Още нещо – доколкото разбрах, и той и жена му никога от нищо не са боледували. Във всеки случай, колкото и фантастично да изглежда, аз мисля... че Дон Киришнер е извънземен.

Майкъл му разказа за антигравитационния екран. Изведнъж разни незначителни факти изплуваха в съзнанието му – например скоростта с която Моника плуваше – тя беше вероятно над световния рекорд. Беше ли спал с извънземна? Беше ли влюбен в извънземна? Изведнъж му се зави свят и трябваше да седне.

- Знае ли някой друг за тази програма – попита Майкъл.
- Моят колега Стоун. Той вчера ми помогна да я декодирам. Но се разбрахме да пази всичко в абсолютна тайна.
- Сигурен ли си в него, Боб?
- 95 процента.
- Е, да 100 процентова гаранция няма. Къде е той сега?
- = Точно това се мъча да разбера. Тази сутрин не дойде на работа, няма го в къщи, а мобифона му е изключен.
- Значи имаме проблем, Боби.
- Какво искаш да кажеш – че се опитва да я продаде на някой ли?
- И това не е изключено. Но много по-опасно е ако се опита да изнуди Дон Киршнер.
- Виж, за това не бях помислил. А е близо до ума – Дон е милиардер. Но да изнудваш извънземен... трябва да си малко луд.
- Какво ще правим? Аз предлагам да изчакаме. Никой не знае, че ние знаем това което знаем. т.е. поне в момента сме в относителна безопасност. Ако разбира се, Стоун не е объркал нещата. А може да съществува и някаква обратна връзка, която да дава информация на „онези“ за компютъра, който е включен в тази „мрежа“. Но това, разбира се, са само хипотези.
- Аз мисля, че е по-добре да отидем веднага във ФБР. Защото ако ни усетят – помисли какъв риск сме ние за „извънземните“!
- Боб, дай ми 24 часа, моля те! Трябва да изясня някои неща.
- Добре, Майкъл, макар, че не го правя с удоволствие. Аз изчезвам оттук. Ще бъда... по-добре да не знаеш къде ще бъда. Можеш да ме намериш по мобифона. Остави и твоя включен.
- Майкъл се разходи малко край океана. Прибоя му действуваше успокояващо. В главата му всичко се въртеше. Предния ден бе един от най-щастливите в живота му. Нямахше още ясен план какво ще прави, но едно му беше ясно – независимо каква е Моника, той в никакъв случай не искаше да я загуби. В този момент звънна телефона му – беше тя.
- Здравей! Как спа? Аз цяла нощ работих в обсерваторията. Но ако искаш, ела. Аз съм в къщи.
- Идвам веднага, съкровище!
- Нарочно караше бавно и същевременно се опитваше да си събере мислите. Спря колата така, че да може веднага да потегли. Въпреки, че по принцип бе доста смел човек и не се страхуваше почти от нищо, усети неприятно чувство в стомаха, когато натисна бутона на видеофона.
- Вратата се отвори почти веднага и Моника скочи в обятията му.

Беше с красив червен халат, а в очите и имаше такова желание, че направо му се зави свят. Тя го замъкна в някаква стая с водно легло, което буквално плуваше във въздуха, съблече го и се хвърли като котка върху него. При всеки негов опит да каже нещо устата му бе моментално запушена с целувка или по друг начин. По нищо не личеше, че Моника не е спала цяла нощ – напротив – тя беше по-буйна от предния ден. След кулминацията на любовния ураган той бе толкова омаломощен, че близо 5 минути нямаше сила да каже една дума. Когато дойде на себе си, пред него стоеше огромен поднос със всевъзможни плодове. Изяде една папая, едно манго и малко пьпеш. Искаше да и зададе толкова много въпроси, но трябваше да внимава. Накрая реши, че е по-добре да и разкаже всичко което знае и да я остави сама да му каже, кое е вярно и кое не е. Докато говореше, не забеляза по лицето почти никакви емоции – все едно и разказваше нещо, което тя отдавна знаеше, но тя просто тактично го изслуша без да го прекъсва. През цялото време на лицето и грееше усмивка и тя го гледаше все така влюбено. Когато свърши, той даже се почувства някак си глупаво – като дете, което прави любовно признание на учителката си.

– И какво очакваш да ти кажа? – каза тя с неизменна усмивка – Че съм извънземна? Не съвсем – родена съм тук и генетично съм нещо като хибрид – дано това да не те плаши. В много отношения превъзхождам другите хора, но и аз като теб изпитвам болка, радост, страх, обич, дори може би ревност. Доколкото разбрах от разговорите ми с теб, това, че съществува извънземен разум, въобще не те шокира. Зная, че сигурно искаш да ме попиташ хиляди неща, но в момента може би е по-добре да не го правиш. Това, че си открил тази програма, явно е трябвало рано или късно да се случи. Между другото не си първия и сигурно няма да бъдеш и последния. Благодаря ти, че бе искрен с мен, макар, че аз веднага разбрах какво знаеш – ние имаме телепатични способности. Съжалявам, че имамхе толкова малко време. Прости ми...

След тези думи тя докосна ръката му с пръстена си. Той усети леко парване и изведнъж всичко около него избледня. Не загуби напълно съзнание, просто изведнъж го обзе странно спокойствие и мускулите му престанаха да му се подчиняват. Отнякъде се появи подвижно легло. Моника нежно го сложи върху него, погали го и го целуна, след което набра някаква комбинация на пулта на леглото. Отсрещната стена се отвори и леглото влезе в някакъв асансьор, който доста бързо се спусна поне на 20 м дълбочина. Като в полусън успя да различи десетина вани, покрити с прозрачни капаци във които лежаха мъже и жени на различна

възраст, с различен цвят на кожата. Последната беше празна – капакът се отвори и един робот манипулатор изненадващо нежно го положи вътре. Последното нещо което видя, бе че от няколко отвора във ваната потекоха разноцветни течности, а последното което усети, бе че му стана ужасно студено – след това загуби съзнание...

КРАЙ

© 1997 Марио Кроненберг

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1320>]